

Et billedes anatomi: I nattens hede

Af [HENRIK HØJER](#)

Ved Oscar-uddelingen i 1967 spillede Sidney Poitier med i to af de fem film, der var nomineret til bedste film: *Guess Who's Coming to Dinner* (Stanley Kramer) og *In the Heat of the Night* (Norman Jewison). Det var i sig selv bemærkelsesværdigt. Hvad der gjorde begivenheden helt speciel var Poitiers hudfarve. I forbindelse med borgerrettighedsbevægelsernes fremmarch havde Hollywood mange og svære overvejelser i forhold til, hvordan man burde repræsentere 'den sorte mand', negeren, afroamerikaneren. Resultatet blev ofte anonymt, ufarligt og idealt, og Poitier kom i 1960'erne til at stå som selve ikonet for denne kultiverede men også aseksuelle og temperamentsløse udgave af den afroamerikanske mand. Det er den tradition, der videreføres i *Guess Who's Coming to Dinner* men udfordres af Norman Jewison i *In the Heat of the Night*.

Jewison ville kaste lys over flere facetter af sin afroamerikanske hovedperson, end der hidtil havde været tradition for. Han ville skabe et menneske frem for en karikatur, et menneske der indeholdt vrede, lyst, galskab og fejlbarlighed, akkurat som de mænd, der portrætteredes af Poitiers hvide kolleger som eksempelvis Paul Newman, Marlon Brando og kumpaner.

Om Jewisons projekt lykkedes er diskutabelt, men Poitiers karakter, Virgil Tibbs, er trods alt et langt mere troværdigt menneske end mange af de karakterer, Poitier tidligere lagde krop til. Da han på et tidspunkt i filmen viser tegn på hævngerighed, udbryder den lokale sherif Gillespie undrende men også let nedladende: "My God, you are just like the rest of us."

Billedet herover er fra afslutningen af *In the Heat of the Night*, hvor mordgæden nærmer sig sin løsning og vi, som et forvrænget spejlbillede af den racistiske sherif Gillespie, får indblik i noget af den opsårede vrede, Virgil Tibbs ligger inde med. Læg mærke til den hvide pære øverst til højre i billedet; den kaster i bogstaveligste forstand lys over Virgil Tibbs og bliver dermed en metafor for hele filmens ambition.

Man kan læse meget mere om Sidney Poitier, Oscar-uddelingen i 1967 og reaktionerne på *In the Heat of the Nights* sejr i Mark Harris' velskrevne, vidende og meget underholdende kultur-arkæologiske *Pictures at a Revolution, Five Movies and the Birth of the New Hollywood* (2008). Her citerer Mark Harris bl.a. Andrew Sarris' kritik af filmen. En kritik, der viser, at lyset i pæren sagtens kunne have været skarpere og Virgil Tibbs mere menneske og mindre pletfrit glansbillede.

Nowadays...Negroes are never condemned in the movies. Their faults if any, are tolerated as the bitter fruits of injustice, and thus their virtues are regarded less as the consequences of free choice than [of]

puppetry. All that is expected from the negro...is that he be inoffensive, and Poitier [is] heroically inoffensive. (Sarris in 2008, s. 335)

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel
som PDF](#)

[Gem/åben hele nummeret
som PDF](#)

16:9 - september 2008 - 6. årgang - nummer 28

Udgives med støtte fra Det Danske Filminstitut samt Kulturministeriets bevilling til almenkulturelle tidsskrifter.
ISSN: 1603-5194. Copyright © 2002-08. Alle rettigheder reserveret.